

SOFI
KINSELA

Imam tvoj broj

Prevela
Aleksandra Čabraja

■ Laguna ■

Naslov originala

Sophie Kinsella

I'VE GOT YOUR NUMBER

Copyright © Sophie Kinsella 2012

Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Za Reksa

PRVO POGLAVLJE

Prisebnost. Treba mi prisebnost. Nije to zemljotres, ni ludak s pištoljem niti nuklearna eksplozija, je li tako? Prema razmerama katastrofe, ovo nije ništa ogromno. *Ništa* ogromno. Pretpostavljam da ću se jednog dana prisećati ovog trenutka, smejati se i misliti: „Ha, ha, baš sam bila glupa što sam brinula.“

Prestani, Popi. Ne pokušavaj s tim. Ne smejem se – zapravo, muka mi je. Slepo tumaram po hotelskoj balskoj dvorani dok mi srce bubnja, i uzaludno zurim po plavom tepihu, zavirujem iza pozlaćenih stolica, ispod odbačenih papirnih salveta, po svim onim mestima gde nikako ne bi mogao biti.

Izgubila sam ga. Jedino na svetu što nikako nisam smela da izgubim. Svoj verenički prsten.

Malo bi bilo reći da je to poseban prsten. On pripada porodici Taviš već tri pokolenja. To je prsten sa božanstvenim smaragdnom i dva dijamanta i Magnus je morao da ga izvadi iz posebnog sefa u banci pre nego što me je zaprosio. Nosila

sam ga mirno svakog dana čitava tri meseca, noću ga pobožno spuštajući na poseban porcelanski tanjirić, opipavajući ga na prstu svakih pola minuta... a sad, upravo danas kad se njegovi roditelji vraćaju iz Amerike, izgubila sam ga. Baš *danas*.

Profesori Entoni Taviš i Vanda Bruk Taviš se, upravo ovog trenutka, vraćaju sa šestomesečnog odsustva provedenog u Čikagu. Mogu da ih zamislim kako jedu reš pečen kikiriki i čitaju akademske članke na svojim elektronskim čitačima „za njega i nju“. Stvarno ne znam ko me od njih više plaši.

On. Tako je sarkastičan.

Ne, ona. Sa onom tršavom kosom i neprestanim zapitkivanjem u vezi s feminizmom.

Dobro, oboje su prokletu jezivi. A avion im sleće za nekih sat vremena i naravno, želeće da vide prsten...

Ne. Ne guši se, Popi. Budi pozitivna. Samo moram to da sagledam iz drugačijeg ugla. Na primer... Šta bi uradio Herkul Poaro? Poaro ne bi mahnito trčkarao unaokolo. Ostao bi miran i upotrebio bi svoje male sive ćelije i prisetio se neke majušne, suštinske pojedinosti koja bi sve rešila.

Snažno žmurim. Male sive ćelije. Hajde. Potrudite se.

Problem je u tome što nisam sigurna da je Poaro popio tri čaše ružičastog šampanjca i mohito pre nego što je rešio ubistvo u Orijent-ekspresu.

„Gospodice?“ Proseđa spremačica pokušava da me zaobiđe sa svojim usisivačem i ja užasnuto ciknem. Već usisavaju dvoranu? Šta ako usisivačem pokupe i prsten?

„Izvinite.“ Hvatam je za rame u plavoj sintetičkoj uniformi. „Možete li mi dati još samo pet minuta da nešto potražim pre nego što počnete da usisavate?“

„Još uvek tražite prsten?“ Ona sumnjičavo odmahuje glavom, a zatim se razvedri. „Pretpostavljam da ćete ga naći kod kuće. Verovatno je sve vreme bio tamo!“

„Možda.“ Primoravam sebe da uljudno klimnem glavom, mada zapravo želim da zavrištim: „Nisam baš *toliko* glupa!“

Na drugom kraju dvorane primećujem još jednu čistačicu kako skuplja mrvice od kolača i zgužvane papirne salвете u crnu plastičnu kesu za otpatke. Uopšte ne pazi. Zar me nije slušala?

„Izvinite!“ Uzvikujem kreštavim glasom i trčim ka njoj. „Tražite moj prsten, zar ne?“

„Još ga nema, draga.“ Gura čitav naramak otpadaka sa stola u kesu i ne gledajući u sve to.

„Pazite!“ Hvatam salвете i izvlačim ih iz kese, pažljivo ih prepipavajući u potrazi za čvrstim predmetom, ne mareći što sam ruke zamazala kremom.

„Dušo, pokušavam da raspremim.“ Čistačica mi otima salвете iz ruku. „Pogledajte kakav rusvaj pravite!“

„Znam, znam. Izvinjavam se.“ Skupljam korpice od kolača koje sam prosula po podu. „Ali ne razumete me. Ako ne nađem taj prsten, mrtva sam.“

Želim da dograbim kesu za otpatke i ispitam njen sadržaj uz pomoć forenzičkih instrumenata. Želim da čitavu prostoriju ogradim plastičnom trakom i proglašim je mestom zločina. Mora da je tu, *mora* da jeste.

Osim ako nije kod nekoga. To je još jedna mogućnost koje se grčevito držim. Neka od mojih prijateljica ga još uvek nosi na ruci i to ne primećuje. Možda ga je ubacila u tašnu... možda joj je skliznuo u džep... zakačio se za džemper... mogućnosti koje se nižu u mojoj glavi sve su neverovatnije, ali ne mogu da prestanem da ih smišljam.

„Jeste li pregledali garderobu?“ Žena pokušava da se progura kraj mene.

Naravno da sam pregledala garderobu. Puzeći sam pregledala svaki pregradak. I sve umivaonike. Dvaput. A zatim

sam pokušala da ubedim recepcionera da zatvori prostoriju i pozove nekoga da pregleda sve slivnike, ali je on to odbio. Kazao je da bi bilo drugačije kad bih zasigurno znala da je tu izgubljen i da je siguran kako bi se policija složila s njim, i da li bih bila ljubazna da se udaljim od pulta jer ljudi čekaju?

Policija. Pih. Mislila sam da će čim ih budem pozvala dojuriti kolima na kojima urlaju sirene, a ne da će mi reći da dođem u policijsku stanicu i predam prijavu. Nemam vremena da pišem prijavu! Moram da pronađem prsten!

Opet žurim do okruglog stola za kojim smo tog popodneva sedele i pužem ispod njega, ponovo pipkajući po tepihu. Kako sam dozvolila da mi se to desi? Kako sam mogla da budem tako *glupa*?

Ideju da kupimo karte za čajanku sa šampanjcem *Marije Kiri** zapravo je smislila moja školska drugarica Nataša. Ona nije mogla da dođe na moj zvanični devojački spa-vikend, pa smo umesto toga došle ovamo. Za stolom nas je bilo osam i sve smo veselo mahale čašama šampanjca i gutale kolače, i upravo pre nego što je počela tombola, neko je rekao: „Popi, daj da vidimo tvoj prsten.“

Ne mogu da se setim ko je to bio. Analiz, možda? Analiz je studirala sa mnom a sad radimo zajedno u fizioterapeutskoj ordinaciji *First fit*, kao i Rubi, koja je takođe završila fizijatrijsku obuku. I Rubi je bila na čajanci, ali nisam sigurna da je i ona probala prsten. Ili jeste?

Ne mogu da verujem koliko mi to očajno ide. Kako da rešim zagonetku poput Poaroa kad ne mogu da se setim ni osnovnih pojedinosti? Zapravo, čini mi se da su *sve* probale

* Institut za borbu protiv raka *Marija Kiri* priređuje ovakve čajanke u dobrotvorne svrhe. (Prim. prev.)

prsten: Nataša i Kler i Džejn (stare školske drugarice iz Tontona) i Lusinda (moja organizatorica venčanja, koja mi je na izvestan način postala i drugarica), njena pomoćnica Klemensi, Rubi i Analiz (ne samo drugarice sa studija i koleginice, već i moje dve najbolje drugarice, a biće mi i deveruše).

Priznajem: uživala sam u njihovom divljenju. Još ne mogu da verujem da imam nešto tako skupoceno i prelepo. Nevolja je u tome što *uopšte* ne verujem u to. Verena sam! Ja, Popi Vajat. I to s visokim, zgodnim fakultetskim profesorom koji je napisao knjigu i pojavio se na televiziji. Pre samo šest meseci moj ljubavni život je bio katastrofalan. Godinu dana nije mi se desilo ništa značajno i nevoljno sam razmišljala o tome da onom tipu sa zadahom sa sajta match.com pružim još jednu šansu... A sada se za deset dana udajem! Svakog jutra budim se i gledam Magnusova glatka, pegava, uspavana leđa; i mislim: „Moj verenik, doktor Magnus Taviš, profesor na Kings koledžu u Londonu“¹ i osetim blagu nevericu. Zatim se okrenem na drugu stranu i pogledam u dragoceni prsten kako blista na mom noćnom stočiću, i opet osetim blagu nevericu.

Šta će reći Magnus?

¹ Njegova uža specijalnost je kulturni simbolizam. Metodom brzog čitanja pročitala sam njegovu knjigu *Filozofija simbolizma* posle našeg drugog sastanka, a zatim pokušala da se pretvaram da sam je pročitala još odavno, pukom slučajnošću, iz čistog zadovoljstva. (U šta on, iskreno rečeno, ni na trenutak nije poverovao.) U svakom slučaju, bitno je da sam je pročitala. Najviše me je zadivilo što u njoj ima toliko fusnota. Oduševile su me. Zar nisu zgodne? Samo ih ubaciš kad god poželiš i odmah deluješ pametno.

Magnus kaže da fusnote služe za podatke koji nisu suštinski važni, ali su ipak zanimljivi. Ovo je moja fusnota o fusnotama.

Stomak mi se steže i gutam knedlu. Ne. Ne razmišljaj o tome. Hajde, male sive ćelije. Na posao.

Sećam se da je Kler dugo nosila prsten na ruci. Uopšte nije želela da ga skinе. Onda ga je Nataša cimnula, govoreći: „Sad ja, sad ja!“ Sećam se da sam im dobacila: „Pazite!“

Hoću da kažem, nisam ja *neodgovorna*. Pažljivo sam posmatrala prsten dok je kružio oko stola.

Međutim, ipak nisam bila sasvim usredsređena, jer su tada počeli da izvikuju brojeve tombole, a nagrade su bile božanstvene. Nedelju dana u italijanskoj vili, frizura u vrhunskom salonu, vaučer za *Harvi Nikols*... Balska dvorana brujala je od uzvika ljudi koji su pokazivali karte, izvikivanja brojeva s podijuma i cičanja žena koje su skakale s mesta uzvikujući: „Ja!“

Tada sam pogrešila. To je bio taj prelomni, sudbinski trenutak. Kad bih samo mogla da vratim vreme unazad, to je trenutak kada bih odlučno prišla sebi i ozbiljno rekla: „Popi, pazi šta radiš.“

Ali to nikad ne shvatate, zar ne? Dolazi trenutak kada napravite suštinsku grešku, a kada on prođe, nemate više prilike da išta popravite.

Dakle, dogodilo se to da je bio izvučen broj Kler von Vimblon. Obožavam Kler, ali oduvek je bila nekako mlitava. Nije ustala i vrisnula iz glasa: „Ja! Juhu!“; samo je malčice digla ruku. Čak ni mi za *njenim stolom* nismo shvatile da je osvojila nagradu.

Baš kada sam shvatila da je Kler mahnula svojom karticom za tombolu, voditelj na podijumu je rekao: „Ako nema dobitnika, izvlačimo novi broj...“

„Viči!“ Munula sam Kler i mahnito mahnula rukom. „Evo! Pobednica je ovde!“

„A novi broj je... 4-4-0-3.“

Nisam mogla da verujem kad je neka crnokosa devojka na drugom kraju dvorane zavrištala i počela da maše svojom karticom.

„Nije ona dobitnica!“ uzviknula sam ogorčeno. „*Ti si.*“

„Nije važno.“ Kler se skrušila.

„*Naravno* da je važno!“ uzviknuh bez razmišljanja, a svi za stolom prasnuše u smeh.

„Napred, Popi!“ uzviknu Nataša. „Napred, Bela Viteški-njo! Reši to!“

„Hajde, Vito!“

To je stara šala, još iz škole. Samo zbog tog *jednog* događaja u školi, kada sam pokrenula peticiju za spas hrčaka, svi su počeli da me zovu Bela Viteškinja. Ili, skraćeno, Vita. Moja navodna uzrečica glasi: „*Naravno* da je važno!“²

Kako god. Dovoljno je da kažem da sam se za dva minuta našla na podijumu s tamnokosom devojkom, svađajući se s voditeljem i objašnjavajući kako je moja drugarica zapravo dobitnik.

Znam da nije trebalo da se udaljavam od stola. Nije trebalo da ispuštam prsten iz vida ni na sekund. Shvatam koliko je to bilo glupo. Ali u svoju odbranu mogu da kažem: *nisam* znala da će se tada uključiti protivpožarni alarm, zar ne?

To je bilo prosto nadrealno. Jednog trenutka svi su mirno sedeli na veseloj čajanci sa šampanjcem, a već sledećeg začula se sirena i svi su odmah bili na nogama, bezglavo jureći ka izlazu. Videla sam kako Analiz, Rubi i ostale grabe svoje tašne i kreću napolje. Muškarac u odelu popeo se na binu i počeo da gura mene, tamnokosu devojku i voditelja ka bočnom izlazu

² Što ja, naime, nikad ne govorim. Baš kao što Hemfri Bogart nikad nije rekao: „Sviraj to ponovo, Sem.“ To je urbani mit.

i nije nam dozvoljavao da krenemo na drugu stranu. „Vaša bezbednost nam je najvažnija“, neprestano je ponavljao.³

Čak ni tad se nisam *zabrinula*. Nisam pomislila da je prsten *nestao*. Pretpostavila sam da je kod neke od mojih drugarica i da ću se sresti s njima napolju i uzeti ga.

Napolju je, naravno, vladao potpuni metež. U hotelu se osim naše čajanke održavala i neka velika konferencija i delegati su kroz sve izlaze kuljali na ulicu, hotelsko osoblje pokušavalo je da ih usmerava preko razglasa, automobilske trube su brujale i trebalo mi je sto godina da u gužvi pro-nađem Natašu i Kler.

„Jeste li uzele moj prsten?“, pitala sam odmah, trudeći se da ne zvučim optužujuće. „Kod koga je?“

Obe su me belo pogledale.

„Ne znam.“ Nataša slegnu ramenima. „Zar nije ostao kod Analiz?“

Tada sam se uvukla u gomilu da potražim Analiz, međutim, prsten nije bio ni kod nje, ali je ona mislila da je kod Kler. A Kler je mislila da je kod Klemensi. Klemensi se činilo da je možda ostao kod Rubi, ali zar Rubi nije već otišla?

Muka s panikom je u tome što vam se ona neosetno prikrada. Jednog trenutka ste još uvek sasvim mirni, još uvek govorite sebi: „Ne budi smešna. Naravno da nije izgubljen.“ Već sledećeg časa, osoblje *Marije Kiri* objavljuje da će čajanka biti završena ranije zbog nepredviđenih okolnosti i deli kapute i poklon-paketiće. Svi prijatelji odjednom nestaju u podzemnoj železnici. Na vašem prstu još uvek nema prstena. A neki glas u glavi vam vrišti: „O, bože! Znala sam da

³ Naravno, u hotelu nije izbio požar. Samo je došlo do kratkog spoja u protivpožarnom sistemu. To sam saznala kasnije, mada me to nije nimalo utešilo.

će se ovo desiti! Nipošto mi nije trebalo poveriti dragoceni starinski prsten! Strašna greška! Strašna greška!“

I tako se sat vremena kasnije zatičete pod stolom, pipajući po prljavom hotelskom tepihu, očajnički moleći boga da se desi čudo. (Iako je otac vašeg verenika napisao bestseler o tome kako čuda ne postoje i kako je sve to praznoverica i kako je čak i uzrečica „Bože moj“ pokazatelj slabog uma.⁴)

Odjednom shvatam da mi telefon trepće i uzimam ga drhtavim rukama. Stigle su mi tri poruke, koje otvaram puna nade.

Jesi li ga našla? Analiz xx

Žao mi je, draga, nisam ga videla. Ne brini, neću ni reč reći Magnusu N. xxx

Ćao, Popi! Bože, baš grozno što si izgubila prsten! Zapravo mi se čini da sam ga videla... (nedostaje deo poruke)

Napeto zurim u telefon. Kler misli da ga je videla? Gde?

Izvlačim se ispod stola i nosam telefon tamo-amo, ali ostatak poruke nikako da stigne. Ovde je signal očajan. Kako uopšte mogu da kažu da je ovo hotel s pet zvezdica? Moram da izađem napolje.

„Zdravo!“ Prilazim prosedoj čistačici, nadvikujući se sa usisivačem. „Idem napolje da proverim jednu poruku. Ali

⁴ Je li Poaro ikad rekao: „O, bože moj“? Kladim se da jeste. Ili „*Sacre Bleu!*“, što mu dođe na isto. A zar to ne osporava Antonijevu teoriju, pošto su Poarove sive ćelije svakako jače od bilo čijih? Mogla bih to jednog dana da kažem Antoniju. Kad se ohrabrim. (Što se, ako sam izgubila prsten, očigledno nikad neće desiti.)

ako *pronađete* prsten, pozovite me, dala sam vam svoj broj, biću tu na ulici...“

„U redu, dušo“, kaže čistačica strpljivo.

Žurim kroz predvorje, zaobilazeći grupice delegata; blago usporavam dok prolazim pored recepcije.

„Ima li...“

„Ništa još nisam saznao, gospođo.“

Napolju je prijatno i oseća se blagi nagoveštaj leta, mada je tek kraj aprila. Nadam se da će vreme i dalje biti ovakvo za deset dana, jer mi je venčanica bez leđa i računala sam na lepo vreme.

Ispred hotela je široko i nisko stepenište po kom hodam gore-dole, mašući telefonom, bezuspešno pokušavajući da uhvatim signal. Konačno silazim na pločnik sve jače mlatarajući telefonom, dižući ga iznad glave, a zatim se naginjući ka mirnoj ulici Najtsbridža, držeći telefon ispruženom rukom.

Hajde, telefončiću, mamim ga u sebi. Možeš ti to. Pomozi Popi. Primi poruku. Sigurno negde ovde dopire signal... Možeš ti to...

„Aaaaaaah!“ Čujem sopstveni zapanjeni krik pre nego što uopšte skontam šta se desilo. Rame me strahovito boli. Prsti kao da su ogreban. Tip na biciklu mahnito okreće pedale ka kraju ulice. Imam vremena tek da uočim stari sivi duks s kapuljačom i uske crne farmerke pre nego što bicikl skrene iza ugla.

Ruka mi je prazna. Dodavola...

U tupoj neverici zurim u svoj dlan. Nestao je. Taj tip mi je ukrao telefon. *Ukrao* ga je, jebote.

Moj telefon je moj *život*. Ne mogu da opstanem bez njega. To mi je vitalni organ.

„Gospođo, jeste li dobro?“ Vratar žuri niz stepenice. „Da li vam se nešto desilo? Je li vas povredio?“

„Ja... opljačkana sam“, uspevam nekako da promucam. „Uzeli su mi telefon.“

Vratar saosećajno cokće.

„Sram ih bilo. U ovakvom kraju morate biti oprezni...“

Ne slušam ga. Počinjem sva da se tresem. Nikada se nisam osećala ovako ojađeno i uspaničeno. Šta da radim bez telefona? Kako da funkcionišem? Rukom nesvesno tražim telefon na uobičajenom mestu u svom džepu. Nagonski želim da otkucam nekome poruku: „Bože, ostala sam bez telefona!“, ali *kako to da uradim bez jebenog telefona?*

Moj telefon su svi koje poznajem. To su moji prijatelji. Moja porodica. Moj posao. To je moj svet. Moje sve. Osećam se kao da mi je neko oteo aparat za veštačko disanje.

„Da pozovem policiju, gospođo?“ Vratar zabrinuto zuri u mene.

Suviše sam usplahirena da mu odgovorim. Obuzela me je iznenadna, još groznija spoznaja. Prsten. Dala sam broj svog mobilnog telefona svima: čistačicama, garderoberima, osoblju *Marije Kiri*, svima. Šta ako ga neko nađe? Šta ako je prsten kod nekoga, a taj neko pokušava da me nazove *ovog časa* a niko se ne javlja jer je prokleti tip s kapuljačom već bacio moju SIM karticu u reku?

O, bože.⁵ Moram da razgovaram s recepcionerom. Ostaviću mu svoj kućni broj...

Ne. Loša ideja. Ako mi ostave poruku, Magnus bi mogao da je čuje.⁶

⁵ Slab um.

⁶ Valjda smem da obezbedim sebi bar *moćnost* da mirno pronađem prsten a da on to nikada ne sazna, zar ne?

Dobro, dakle... dakle... Ostaviću im svoj broj na poslu. Tako je.

Samo što danas u kancelariji nema nikoga. Ne mogu da odem tamo i sedim kraj telefona satima, tek za svaki slučaj.

Sad sam već ozbiljno odlepila. Sve se zapetljalo.

Da sve bude još gore, kad otrčim nazad do predvorja, recepcioner je zauzet. Recepcija je okružena velikom grupom delegata s konferencije koji se raspituju za restoranske rezervacije. Pokušavam da mu uhvatim pogled, nadajući se da će mi rukom dati znak da priđem i dati mi prednost, ali on uporno ne obraća pažnju na mene, a ja sam malčice povređena. Znam da sam mu danas već oduzela dosta vremena – ali zar ne shvata u kakvoj sam strašnoj nevolji?

„Gospođo.“ Vrtar je ušao za mnom u predvorje, čela nabranog od brige. „Možemo li da vam damo nešto da se smirite? Arnold!“ On oštro doziva konobara. „Brendi za damu, molim, kuća časti. A ako popričate s našim recepcionerom, on će vam pomoći da prijavite krađu policiji. Hoćete li da sednete?“

„Ne, hvala.“ Odjednom se nečega setim. „Možda treba da pozovem sopstveni broj! Da zovem lopova! Mogla bih da ga zamolim da se vrati, da mu ponudim nagradu... šta mislite? Smem li da pozajmim vaš telefon?“

Vrtar umalo nagoniski uzmakne kad pružim ruku.

„Gospođo, mislim da bi to bilo vrlo nepromišljeno“, kaže on odlučno. „Siguran sam da bi se policija složila da ne treba to da radite. Pretpostavljam da ste sigurno u šoku. Molim vas, sedite i pokušajte da se opustite.“

Hmm. Možda je u pravu. Nisam baš zapela da zakazujem sastanak s lopovom u duksu sa kapuljačom. Ali mogu da sednem i da se opustim; suviše sam napeta. Da bih se smirila počinjem da hodam ukrug po predvorju, dok mi potpetice

kuckaju po mermernom podu. Prolazim pored ogromnog fikusa u saksiji... pored stočića s novinama... pored sjajne kante za otpatke... pa opet nazad do fikusa. Hodanje ukrug deluje umirujuće a pritom takođe mogu neprestano da upirem pogled u recepcionera, čekajući da dođem na red.

Čitavo predvorje krcato je delegatima s konferencije. Kroz staklena vrata vidim da se vratar vratio na stepenište, gde zaustavlja taksije i prima bakšise. Nizak Japanac u plavom odelu stoji pored njega s nekim čovekom u odelu koji izgleda kao Evropljanin, uzvikuje na nekom jeziku koji zvuči kao glasni, usplahireni japanski i maše rukama u svim pravcima. Oko vrata nosi konferencijsku karticu na crvenoj traci. Tako je sitan, a čovek do njega deluje tako nervozno da gotovo poželim da se nasmešim.

Brendi stiže na poslužavniku i na trenutak zastajem da ga iskapim u jednom gutljaju, a zatim nastavljam da hodam u istom krugu.

Fikus u saksiji... stočić s novinama... kanta za otpatke...
fikus u saksiji... stočić s novinama... kanta za otpatke...

Sad kad sam se malo pribrala, naviru mi ubilačke misli. Da li taj tip s kapuljačom shvata da mi je uništio život? Shvata li koliko mi je telefon *neophodan*? To je nešto najgore što nekome možete ukrasti. *Najgore*.

A moj telefon čak nije ni bio tako poseban. Bio je prilično star. Želim tom tipu s kapuljačom mnogo sreće ako pokuša da otkuca slovo „B“ ili da izađe na internet. Nadam se da neće uspeti. *Onda će tek zažaliti*.

Fikus... novine... kanta... fikus... novine... kanta...

A još mi je povredio i rame. Idiot! Možda bih mogla da ga tužim i uzmem mu milione. Ako ga ikad uhvate, što se neće desiti.

Fikus... novine... kanta...

Kanta.

Čekaj malo.

Šta je to?

Naglo zastajem i zurim u kantu, pitajući se da li se to neko šalji sa mnom ili haluciniram.

To je telefon.

U kanti za otpatke. Mobilni telefon.

DRUGO POGLAVLJE

Trepnem nekoliko puta i ponovo pogledam – ali telefon je još tu, delimično sakriven odbačenim konferencijskim programima i šoljom od kafe iz *Starbaksa*. Šta će telefon u *kanti*?

Osvrćem se da vidim da li me neko gleda – a zatim posežem za telefonom i pažljivo ga izvlačim iz kante. Umrljan je s nekoliko kapi kafe, ali inače izgleda savršeno. Ovo je dobar telefon. Nokija. Nova.

Oprezno se okrećem i zagledam krcato predvorje. Niko ne obraća ni najmanje pažnje na mene. Niko ne trči ka meni i ne viče: „*Evo mog telefona!*“, a ja sam koračala ovuda desetak minuta. Ko god da je bacio ovaj telefon, uradio je to pre toga.

Na pozadini telefona vidim nalepnicu sa sitno odštampanim natpisom *Vajt glob konsalting grup*, i brojem. Je li ga neko upravo odbacio? Da nije pokvaren? Pritisnem dugme i ekran zasvetli. Čini mi se da telefon savršeno radi.

Sićušni glasić u mojoj glavi govori mi kako treba da ga predam. Da ga odnesem do recepcije i kažem: „Izvinite, mislim da je neko izgubio telefon.“ To bi trebalo da uradim.

Da lepo priđem recepciji, odmah, kao svaki odgovoran, civilizovan član društva...

Noge mi se ne pomeraju ni za milimetar. Moja ruka zaštitnički steže telefon. Stvar je u tome što mi telefon stvarno *treba*. Kladim se da *Vajt glob konsalting grup*, ko god oni bili, imaju milione telefona. A nije baš da sam ga pronašla na podu ili u garderobi, je li tako? Bio je u kanti. U kantu se bacaju *otpaci*. To su stvari od kojih se odustalo. Takvo je pravilo.

Opet zurim u kantu i uočavam crvenu traku, istu kao one koje delegati nose oko vrata. Bacam pogled ka recepcioneru da proverim da li me gleda, a zatim ponovo zavláčim ruku u kantu i izvlačim konferencijsku propusnicu. S nje me posmatra fotografija izuzetno lepe devojkice, a ispod je odštampano: „Violeta Njuton, *Vajt glob konsalting grup*“.

Sad već sklapam prilično jasnu teoriju. Mogla bih da budem Poaro. Ovo je telefon Violete Njuton, koji je ona bacila. Zbog... nečega.

Pa, to je njena greška. Nije moja.

Telefon odjednom zazvuči i ja se trgнем. Sranje! Oživeo je. Zvoni vrlo glasno – i to melodijom *Single Ladies* od Bijonse. Brzo odbijam poziv, ali trenutak kasnije telefon opet zazvoni, glasno i nepobitno.

Može li ta prokleta stvar da se utiša? Nekoliko žena u blizini okreće se i gleda, a ja sam toliko zbunjena da umesto da odbijem, prihvatam poziv. Žene u kostimima me još gledaju, te prinosim telefon uhu i okrećem se na drugu stranu.

„Broj koji ste pozvali nije dostupan“, kažem, trudeći se da mi glas zvuči kao elektronski. „Molim vas, ostavite poruku.“ Tako ću se otarasiti onoga ko zove, ma ko to bio.

„Gde si, jebote?“, progovara ugladen, otmen muški glas, a ja umalo ciknem od zaprepašćenja. Uspelo je! Misli da sam mašina! „Upravo sam pričao sa Skotijem. On ima vezu

koja to verovatno može da obavi. Biće to hirurški precizna operacija. Dobar je. Neće biti nikakvih tragova.“

Ne usuđujem se ni da dišem. Niti da počešem nos, koji me odjednom strahovito svrbi.

„Dobro“, nastavlja muškarac. „Dakle, šta god još da radiš, čuvaj se, jebote.“

On prekida vezu, a ja zapanjeno zurim u telefon. Nisam ni pomišljala da bi neko mogao stvarno da ostavi *poruku*.

Sad se osećam pomalo krivom. Ovo je prava govorna poruka, a Violeta je neće dobiti. Mislim, nisam *ja* kriva što je bacila telefon, ali ipak... Nagonski tražim u tašni olovku i jedino na čemu mogu nešto da zapišem, a to je stari pozorišni program.⁷ Na njemu žvrljam: „Skoti ima vezu, hirurški precizna operacija, bez tragova, čuvaj se, jebote.“

Bog sveti zna šta *to* znači. Možda neka liposukcija? U svakom slučaju, nije važno. Važno je samo da ću, ako ikad sretnem tu Violetu, moći da joj prenesem poruku.

Pre nego što telefon ponovo zazvoni, žurim do recepcijskog pulta, koji se nekim čudom raščistio.

„Zdravo“, kažem zadihano. „Opet ja. Je li neko našao moj prsten?“

„Uveravam vas, gospodo“, kaže mi recepcioner s ledenim osmehom, „da bismo vam javili da smo ga našli. *Imamo* vaš broj telefona...“

„Ne, nemate!“, prekidam ga gotovo pobedničkim tonom. „U tome je štos! Broj koji sam vam dala sada je... hm... nedostupan. Van upotrebe. Potpuno.“ Poslednje što želim jeste da on nazove tipa s kapuljačom i pomene neprocenjivo skup smaragdni prsten. „Molim vas, ne zovite ga. Možete li umesto

⁷ *Kralj lavova*. Nataša je dobila besplatne karte. Mislila sam da će to biti nekakva dečja glupost, ali bilo je *božanstveno*.

toga da zapišete ovaj broj?“ Pažljivo prepisujem broj s *Vajt glob konsalting* nalepnice na poledini telefona. „Zapravo, tek da proverim... smem li da ga isprobam?“ Posežem za fiksnim telefonom na recepciji i okrećem odštampani broj. Trenutak kasnije Bijonse trešti iz mog mobilnog. Dobro. Napokon mogu malo da se opustim. Imam svoj broj.

„Želite li još nešto, gospođo?“

Recepcioner deluje prilično nadržano, a iza mene se polako stvara red. Zato mu ponovo zahvalim i krenem ka obližnjoj sofi, puna energije. Imam telefon i imam plan.

Treba mi samo pet minuta da ispišem svoj novi broj na dvadeset komadića hartije sa hotelskim zaglavljem, s natpisom „POPI VAJAT – SMARAGDNI PRSTEN, MOLIM POZOVITE!!!!“, ispisanim krupnim štampanim slovima. Iznerviram se kada shvatim da su vrata balske dvorane sada zatvorena (mada sam *sigurna* da unutra čujem čistačice), te sam prinuđena da tumaram po hotelskim hodnicima, sali za čaj, ženskoj garderobi pa čak i spa-centru, pružajući svoj broj svakom radniku hotela na koga naiđem, uz objašnjenje.

Šaljem poruku Rubi – čiji broj znam napamet:

Ćao! Ukrali su mi telefon. Ovo je moj novi broj. Možeš li da ga proslediš svima? Ima li nekih novosti u vezi s prstenom???

Potom se, izmoždjena, strovalim na sofu. Osećam se kao da sam čitav dan u ovom prokletom hotelu. Trebalo bi da nazovem i Magnusa i dam mu ovaj broj – ali još ne mogu da se suočim s tim. Iracionalno sam ubeđena da će on po mom glasu pogoditi da ne znam gde je prsten. Osetiće da mi nije na prstu čim kažem „Zdravo“.

Molim te, prstenu, vrati se. Molim te, MOLIM te, vrati se...

Zavaljujem se na naslon, sklapam oči i pokušavam da pošaljem telepatičku poruku u etar. Zato se iznenađeno trgnem kad se opet začuje Bijonse. Možda je to to! Moj prsten! Neko ga je pronašao! Čak i ne gledam u ekran pre nego što prihvatim poziv i uzbuđeno kažem: „Halo?“

„Violeta?“ Odjednom čujem muški glas. To nije onaj čovek koji se ranije javljao, ovaj tip ima dublji glas. Zvuči pomalo nervozno, ako se to može zaključiti samo na osnovu tri sloga.⁸ Takođe, teško diše, što znači da je perverznojak, ili da upravo vežba. „Jesi li u predvorju? Jesu li Japanci još tamo?“

Nagonski se osvrćem i gledam oko sebe. Kraj vrata stoji grupa Japanaca.

„Da, tu su“, odgovaram. „Ali ja nisam Violeta. Ovo više nije njen telefon. Žao mi je. Možda biste mogli da prenesete i drugima da je njen broj promenjen?“

Moram da rasteram Violetine prijatelje. Ne mogu dopustiti da me zovu svakih pet minuta.

„Izvinite, ko je to?“, pita čovek. „Zašto se javljate na ovaj telefon? Gde je Violeta?“

„Ovaj telefon je sada moj“, kažem odlučnije nego što zapravo osećam. Što je naime tačno. Posedovanje je devet desetina zakona.⁹

„Telefon je vaš? Šta to, dođavola – o bože.“ On nastavlja da psuje i u daljini čujem neke korake. Kao da trči niz stepenice.¹⁰ „Samo mi recite, da li odlaze?“

„Japanci?“ Škiljim ka njima. „Možda. Nisam sigurna.“

„Je li s njima jedan niski tip? Debeo? Guste kose?“

⁸ Što je po mom mišljenju moguće.

⁹ Nikad nisam bila sasvim sigurna šta to znači.

¹⁰ Možda ipak nije perverznojak.

„Mislite na ovog u plavom odelu? Da, on je tačno ispred mene. Izgleda nervozno. Sad oblači jaknu.“

Niskom Japancu kolega upravo dodaje *Barberi* jaknu. Dok je ljutito oblači, sa usana mu teče neprekidna bujica japanskog, a svi njegovi prijatelji nervozno klimaju glavom.

„Ne!“ Uzvik mog sagovornika me je iznenadio. „Ne sme da ode.“

„Pa, ipak odlazi. Žao mi je.“

„Morate ga zaustaviti. Pridite mu i sprečite ga da napusti hotel. Pridite mu odmah. Učinite sve što je potrebno.“

„*Molim?*“ Zurim u telefon. „Slušajte, žao mi je, ali ja vas ne poznajem...“

„Ni ja vas“, odvrća on. „Ko ste vi uopšte? Jeste li Violetina drugarica? Možete li da mi kažete zašto je odjednom napustila posao usred najveće godišnje konferencije? Je li pomislila da mi sekretarica možda više nije *potrebna?*“

Aha. Dakle, Violeta je njegova sekretarica. Zvuči logično. I napustila ga je! Pa, ne čudi me, veoma je nadmen.

„U svakom slučaju, to nije ni važno“, prekida on tu temu. „Bitno je da sam ja na stepeništu, na devetom spratu, lift je zaglavljen, stižem dole za manje od tri minuta i morate zadržati Jučija Jamasakija dok ja ne stignem. Ko god da ste, dođavola.“

Kakav bezobraznik.

„Inače?“, odgovaram.

„Inače će godinu dana pregovora propasti zbog jednog glupog nesporazuma. Propašće nam najveći posao godine. Dvadeset ljudi će izgubiti posao.“ On zvuči neumoljivo. „Menadžeri, sekretari, ceo tim. Samo zato što ne mogu brže da stignem dole, a jedina osoba koja može da mi pomogne, neće.“

Dođavola.

„U redu!“, kažem besno. „Učiniću koliko mogu. Kako rekoste da se zove?“

„Jamasaki.“

„Čekajte!“ Dižem glas i trčim kroz predvorje. „Molim vas! Gospodine Jamasaki? Možete li da sačekate samo trenutak?“

Gospodin Jamasaki se upitno okreće, a nekoliko njegovih pratilaca mu se približava, zaštinički ga okružujući. On ima široko lice još uvek naborano od gneva i širok, bikovski vrat, oko koga upravo stavlja svilenu maramu. Naslućujem da mu nije do ćaskanja.

Nemam pojma šta sada da kažem. Ne govorim japanski, ne znam ništa o japanskim poslovnim običajima ni o japanskoj kulturi. Znam samo za suši. Ali ne mogu tek tako da mu priđem i da kažem: „Suši!“, iz vedra neba. To bi bilo kao da priđete američkom biznismenu i kažete mu: „Šnicla!“

„Ja sam... velika obožavateljka“, improvizujem, „vašeg rada. Mogu li da dobijem vaš autogram?“

On izgleda zbunjeno, a jedan kolega mu prevodi na uvo. On odmah prestaje da se mršti i klanja mi se.

Oprezno uzvraćam naklon, a on pucne prstima i profunda uputstvo. Trenutak kasnije ispred njega otvaraju prelepu kožnu fasciklu i on ispisuje nešto komplikovano na japanskom.

„Je li još tu?“ Iz telefona odjednom opet dopire glas nepoznatog čoveka.

„Da“, mrmljam u telefon. „Još malo. Gde ste?“ Upućujem gospodinu Jamasakiju blistav osmeh.

„Peti sprat. Zadržite ga tu, kako god znate.“

Gospodin Jamasaki mi pruža komad hartije, zatvara svoje pero, ponovo se nakloni i kreće.

„Čekajte!“, uzviknem očajnički. „Mogu li... nešto da vam pokažem?“

„Gospodin Jamasaki je veoma zauzet.“ Jedan od njegovih kolega, s naočarima s metalnim okvirom i u najbeljoj košulji koju sam ikad videla, okreće se ka meni. „Budite ljubazni i javite se našoj firmi.“

Oni opet kreću. Šta sad da radim? Ne mogu opet da tražim autogram. Ne mogu samo da skočim na njega. Moram nečim da mu privučem pažnju...

„Imam posebnu poruku!“ uzvikujem, žureći za njim. „Ja sam raspevani telegram! Nosim poruku brojnih obožavatelja gospodina Jamasakija. Bilo bi vrlo nepristojno prema njima kad biste me odbili.“

Reč „nepristojno“ kao da ih je u trenu zaustavila. Mršte se i zbunjeno se gledaju.

„Raspevani telegram?“ pita sumnjičavo čovek s naočarima.

„Kao gorila-gram?“ kažem. „Samo raspevani.“

Nisam sigurna da im je sad išta jasnije.

Prevodilac žustro mrmlija gospodinu Jamasakiju na uvo i trenutak kasnije on se okreće ka meni, govoreći: „Možete nastupiti.“

Gospodin Jamasaki se okreće i sve njegove kolege za njim, sa iščekivanjem prekrštajući ruke i stajući u vrstu. Vidim kako nas sad i ostale grupice okupljene u predvorju zainteresovano gledaju.

„Gde ste?“ očajnički mrmlijam u slušalicu.

„Treći sprat“, trenutak kasnije dopire njegov glas. „Pola minuta. Ne ispuštajte ga.“

„Počnite“, kaže nestrpljivo čovek s naočarima s metalnim okvirom.

Neki ljudi u blizini okreću se i gledaju. O, bože. Kako sam se uvalila u ovo? Pod jedan, ne umem da pevam. Pod dva, šta da otpevam o japanskom biznismenu koga nikad u životu nisam videla? Pod tri, *zašto* sam rekla da sam raspevani telegram?

Ali ako odmah nešto ne preduzmem, dvadeset ljudi bi moglo da ostane bez posla.

Duboko se klanjam, tek da još malo dobijem na vremenu, a svi Japanci uzvraćaju naklonom.

„*Počnite*“, ponavlja čovek s naočarima, sa zlokobnim sjajem u oku.

Duboko udahnem. Hajde. Nije važno šta radim. Treba samo da izdržim pola minuta. Onda mogu da pobegnem i nikada me više neće videti.

„Gospodin Jamasaki...“, počinjem oprezno da pevušim, na melodiju pesme *Single Ladies*. „Gospodin Jamasaki. Gospodin Jamasaki, gospodin Jamasaki.“ Vrckam ka njemu kukovima i ramenima, baš kao Bijonse.¹¹ „Gospodin Jamasaki, gospodin Jamasaki.“

Zapravo, ovo je baš lako. Ne trebaju mi reči, mogu samo da ponavljam „gospodin Jamasaki“. Posle nekoliko trenutaka čak i nekoliko Japanaca počinje da peva zajedno sa mnom, tapšući gospodina Jamasakija po leđima.

„Gospodin Jamasaki, gospodin Jamasaki. Gospodin Jamasaki, gospodin Jamasaki.“ Dižem prst i mašem ka njemu, namigujući. „O-o-oo... o-o-oo...“

Ova pesma je neverovatno zarazna. Sada svi Japanci pevaju, sem gospodina Jamasakija, koji samo stoji i izgleda oduševljeno. Neki delegati koji stoje u blizini pridružili su nam se u pevanju i čujem kako jedan od njih kaže: „Je li ovo fleš mob?“*

¹¹ Dobro, ne baš kao Bijonse. Kao ja kad imitiram Bijonse.

* Flash mob – grupa ljudi koja se iznenada skuplja na nekom javnom mestu, izvodi neobičan, naizgled besmislen kratkotrajan nastup i zatim se razilazi, a sve to obično radi zabave, izražavanja satiričnog mišljenja ili umetničkog izraza. (Prim. prev.)

„Gospodin Jamasaki, gospodin Jamasaki, gospodin Jamasaki... *Gde* ste vi?“ mrmljam u telefon, još uvek s blistavim osmehom na licu.

„Gledam.“

„Šta?“, naglo se okrećem i osvrćem po predvorju.

Odjednom primećujem čoveka koji stoji sam, tridesetak metara od mene. Ima tamno odelo i gustu razbarušenu crnu kosu i drži telefon na uhu. Čak i sa ove daljine vidim da se smeje.

„Otkad tu stojite?“ pitam besno.

„Tek sam stigao. Nisam hteo da vas prekidam. Inače, sjajni ste“, dodaje on. „Mislim da ste potpuno osvojili Jamasakija.“

„Hvala“, kažem zajedljivo. „Drago mi je što sam vam pomogla. Vaš je.“ Teatralno se klanjam gospodinu Jamasakiju, a zatim se naglo okrenem i hitro pođem ka izlazu, ne obraćajući pažnju na razočarane uzvike Japanaca. Imam važnijeg posla nego da pomažem nadmenim nepoznatim ljudima u glupim poslovnim dogovorima.

„Čekaj!“ Njegov glas me prati iz slušalice. „Telefon. Pripada mojoj sekretarici.“

„Pa onda nije trebalo da ga baci“, odvratim, otvarajući staklena vrata. „Ko nađe, njegovo je.“

Od Najtsbridža do kuće Magnusovih roditelja u severnom Londonu ima deset stanica metroom, i čim izađem iz podzemne železnice, proveravam telefon. On trepće od novih poruka – desetak SMS-ova i dvadeset mejlova – ali samo pet poruka je za mene i nema nikakvih vesti o prstenu. Jedna poruka je od policije i srce mi zatreperi od nade – ali oni samo potvrđuju da sam predala prijavu i pitaju me želim li da me poseti služba za podršku žrtvama.

Sve ostalo su tekstualne poruke i mejlovi za Violetu. Dok ih prelistavam, primećujem da je većina mejlova od nekog „Sema“. Osećajući se opet kao Poaro, proveravam prethodne pozive i naravno, poslednji broj s kojeg je neko pozvao ovaj mobilni jeste „Sem mobilni“. Dakle, to je on. Violetin šef. Tamnokosi tip. Sad je jasno zašto njena mejl adresa glasi samroxtonpa@whiteglobeconsulting.com.

Tek iz blage radoznalosti, otvaram jedan mejl. Poslat je sa adrese jennasmith@grantlyassetmanagement.com a naslovljen je sa „Re: Večera?“

Hvala, Violeta. Bila bih ti zahvalna da o ovome ništa ne kažeš Semu. Sad mi je malo neprijatno!

Ooh. Što joj je neprijatno? Ne uspevajući da se obuzdam, otvaram prethodni mejl, koji je poslat juče.

„Zapravo, Džena, treba nešto da znaš: Sem ima verenicu. Pozdrav, Violeta.“

Ima verenicu. Zanimljivo. Dok ponovo čitam te reči, obuzima me neki osećaj koji ne uspevam sasvim da prepoznam – iznenađenje?

Mada, zašto bih bila iznenađena? Čak i ne poznajem tog tipa.

Dobro, *moram* da saznam celu priču. Zašto je Dženi neprijatno? Šta se desilo? Listam dalje i pronalazim dug uvodni mejl od Džene, koja je očigledno upoznala tog Sema Rokstona na poslu, naložila se na njega i pozvala ga na večeru pre dve nedelje, ali joj se on nije javio.

„... juče sam opet pokušala... možda zovem pogrešan broj... neko mi je rekao da je on većito nedostupan i da

je nabolje da pokušam da stupim u vezu s njim preko njegove sekretarice... izvinite što vas gnjavim... neka mi samo javi da ili ne..."

Sirotica. Osećam pravo ogorčenje zbog nje. Zašto joj nije odgovorio? Koliko je teško poslati mejl s rečima ne, hvala? A onda se još ispostavi i da ima verenicu, za ime boga.

Pa, kako god. Odjednom shvatam da zavirujem u tuđi inboks kad treba da razmišljam o drugim, važnijim stvarima. *Pazi šta radiš*, Popi. Moram da kupim bocu vina za Magnusove roditelje. I čestitku „Dobro došli kući“. I, ako u narednih dvadeset minuta ne pronađem prsten... rukavice.

Katastrofa. *Katastrofa*. Ispostavilo se da u aprilu niko ne prodaje rukavice. Uspela sam da nađem jedne jedine u skladištu *Aksesorajza*. Roba zaostala od Božića, i to samo mali brojevi.

Ne mogu da verujem da stvarno nameravam da se suočim sa svojim budućim svekrom i svekrvom u tesnim crvenim vunenim rukavicama s irvasima. I kićankama.

Ali nemam izbora. Bez njih bi mi šake bile gole.

Dok idem uzbrdo ka kući Magnusovih roditelja, osećam sve jaču mučninu. Nije to samo zbog prstena. Skrećem za ugao – i vidim da su svi prozori osvetljeni. Kod kuće su.

Nikad nisam videla kuću koja bolje odgovara nekoj porodici kao kuća Tavišovih. Starija je i velelepniija od svih ostalih u ulici i gleda na ostale s visine. U dvorištu rastu tisa i čileanska araukarija. Zidovi od cigle prekriveni su puzavicom, a prozori su još uvek originalni, drveni, iz 1835. U kući imaju tapete Vilijema Morisa iz devetsto šezdesetih, a podovi su zastrti turskim tepisima.

Osim što te tepihe zapravo ne možete da *vidite*, jer su uglavnom prekriveni starim dokumentima i rukopisima koje se niko nikada ne potruži da skloni. U porodici Taviš niko nije naročito uredan. Jednom sam u krevetu u gostinskoj sobi pronašla fosilizovano kuvano jaje, još uvek u čašici, sa okamenjenim komadićem tosta. Mora da je tu stajalo oko godinu dana.

Svuda, po celoj kući su knjige. Poređane su u tri reda na policama, naslagane na podu i pored svake kade umrljane od kamenca. Entoni piše knjige, Vanda piše knjige, Magnus piše knjige i njegov stariji brat Konrad piše knjige. Čak i Konradova žena Margo piše knjige.¹²

Što je super. Mislim, to je sjajno, toliko genijalnih intelektualaca u jednoj porodici. Ali zbog toga se osećate pomalo, sasvim malčice nesposobno.

Nemojte me pogrešno shvatiti, mislim da sam prilično inteligentna. Znaite, za jednu normalnu osobu koja je završila školu i fakultet i zaposlena je i tako to. Ali oni nisu normalni ljudi, oni su posebna vrsta. Oni imaju nadmozgove. Oni su akademska verzija *Neverovatnih*.* Videla sam njegove roditelje svega nekoliko puta, kad su dolazili u London da Entoni održi Rejt predavanje** na radiju, ali to mi je bilo dovoljno da shvatim kakvi su. Dok je Entoni držao predavanje o političkoj teoriji, Vanda je predstavljala svoj rad o

¹² Inače, to su knjige bez zapleta. Knjige s fusnotama. Knjige o određenim *temama*, kao što su istorija i antropologija i kulturni relativizam u Turkmestanu.

* Poznati crtani film *The Incredibles*. (Prim. prev.)

** *Reith Lectures* je serija godišnjih predavanja na Radio BBC-ju, koje održavaju najpoznatiji stručnjaci. Uvedena su 1948. u spomen na istorijski doprinos ser Džona Rejta, prvog generalnog direktora ove korporacije. (Prim. prev.)

feminističkom judaizmu nekom važnom trustu mozgova, a onda su se oboje pojavili u emisiji kulturnog programa, gde su zastupali *suprotna* stanovišta o jednom dokumentarcu na temu renesansnog uticaja.¹³ Dakle, to su okolnosti našeg susreta. Nema tu nikakvog pritiska, naravno.

Tokom godina upoznala sam se s roditeljima nekoliko svojih momaka, ali ovo je bilo neuporedivo najgore iskustvo. Tek što smo se rukovali i pomalo proćaskali, ponosno sam rekla Vandi koji sam koledž završila, a Entoni je digao pogled preko naočara u obliku polumeseca, prostrelio me onim svojim svetlim, hladnim očima i rekao: „Diploma fizioterapeuta. Baš zanimljivo.“ Odmah sam se osetila poraženo. Nisam znala šta da kažem. Zapravo, tako sam se zbunila da sam izašla iz sobe i otišla u toalet.¹⁴

Naravno, posle toga sam se skamenila. Ta tri dana provela sam u krajnjem očajanju. Što je razgovor bio dubokoumniji, to sam ja bila pometenija i nemuštijia. Drugi ispad mi se dogodio kad sam pogrešno izgovorila „Prust“ i svi su se z gledali.¹⁵ I moj najgori peh: kada smo svi zajedno u dnevnoj sobi gledali *Univerzitetski izazov** i kada su počeli da govore o kostima. Moja tema! To sam studirala! Znam sve latinske nazive i tako to! Ali dok sam hvatala vazduh da odgovorim na prvo pitanje, Entoni je već rekao tačan odgovor. Sledeći put sam bila brža – ali me je on ipak pretekao. Sve je to ličilo na

¹³ Ništa me ne pitajte. Stvarno sam pažljivo slušala i opet nisam uspela da shvatim oko čega se to nisu složili. Mislim da ni voditelj nije najbolje razumeo.

¹⁴ Magnus je posle rekao da se Entoni šalio. Ali to nije *zvučalo* kao šala.

¹⁵ Nikad u životu nisam čitala Prusta. Nemam pojma zašto sam ga pomenula.

* *University Challenge* – kviz koji se u Britaniji emituje od 1962. (Prim. prev.)

trku, u kojoj je on pobeđivao. Onda me je, na kraju, pogledao i upitao: „Zar se u fizioterapeutskoj školi ne uči anatomija, Popi?“, a ja sam htela da *propadnem u zemlju*.

Magnus kaže da voli *mene*, a ne moj mozak, i da ne treba da obraćam pažnju na njegove roditelje. A Nataša je rekla, samo misli na kamenčinu i na kuću u Hampstedu i vilu u Toskani. Takva vam je Nataša. Dok je moj lični pristup sledeći: jednostavno ne razmišljam o njima. Sve je u redu. Oni su na bezbednoj udaljenosti u Čikagu, hiljadama kilometara daleko.

Ali sada su se vratili.

O, bože. A ja i dalje ne stojim najbolje s „Prustom“. (Prust? Proust?) Nisam ponovila latinske nazive kostiju. I usred aprila nosim crvene vunene rukavice sa irvasima. I kićankama.

Kolena mi klecaju dok pritiskam zvono. Stvarno klecaju. Osećam se kao strašilo u *Čarobnjaku iz Oza*. Svakog časa ću se srušiti na put, a Vanda će me zapaliti što sam izgubila prsten.

Prestani, Popi. Sve je u redu. Niko ništa neće posumnjati. Reći ću da sam se opekla. I ne odustajem od toga.

„Ćao, Popi!“

„Felikse! Ćao!“

Osećam takvo olakšanje što mi je vrata otvorio Feliks da mi glas zadrhti dok ga pozdravljam.

Feliks je najmlađe dete u porodici – tek mu je sedamnaest godina i još ide u školu. Zapravo, dok su mu roditelji bili na putu, Magnus i ja smo stanovali s njim u kući, kao neka vrsta bebisitera. Mada Feliksu nisu potrebni bebisiteri. On je potpuno miran, samo čita i živ se ne čuje. Jednom sam pokušala da s njim „prijateljski“ proćaskam o drogama. Ljubazno me je ispravljao kod svake pojedinosti, a zatim je rekao kako je primetio da pijem više od preporučenih količina red bula i upitao da li sam možda zavisnik. To je bilo poslednji put da sam pokušala da se ponašam kao starija sestra.

Kako god. Sve se to završava sad kad se Entoni i Vanda vraćaju iz Amerike. Vratila sam se svojoj kući i počeli smo da tražimo neki stan za iznajmljivanje. Magnus je bio za to da ostanemo ovde. Mislio je da bismo mogli da koristimo gostinsku spavaću sobu i kupatilo na gornjem spratu i zar ne bi to bilo zgodno, jer bi on mogao i dalje da koristi očevu biblioteku?

Je li on normalan? Nema šanse da živim pod istim krovom s Tavišovima.

Krećem za Feliksom u kuhinju, gde Magnus sedi na stolici pokazujući stranicu odštampanog teksta i kaže: „Mislim da su tvoji argumenti ovde pogrešni. Drugi pasus.“

Kako god Magnus sedi, šta god da radi, on nekako uspeva da izgleda otmeno. Stopala u cipelama od antilopa digao je na stolicu, u ruci drži napola ispušenu cigaretu¹⁶, a crvenkasta kosa mu je zabačena unazad od čela, poput vodopada.

Tavišovi su svi iste boje, kao porodica lisica. Čak i Vanda boji kosu kanom. Ali Magnus je najzgodniji od svih i ne kažem to zato što se udajem za njega. Koža mu je pegava ali lako pocrni, a zagasita tamnocrvena kosa izgleda kao s reklame. Zbog toga je malo pušta.¹⁷ Zapravo, prilično je sujetan kad je reč o kosi.

Osim toga, iako je veoma učen, nije neki staromodan tip koji po čitav dan sedi u kući i čita knjige. Odlično skija i naučice i mene da skijam. Zapravo, tako smo se upoznali. Uganuo je ručni zglobov na skijanju i došao na fizioterapiju. Trebalo je da odlazi kod Analiz, ali ona je zamenila njegov termin s nekim od svojih redovnih pacijenata, pa je na kraju

¹⁶ Znam. *Rekla* sam mu, milion puta.

¹⁷ Nije tako duga da je nosi vezanu u konjski rep, što bi bilo grozno. Samo malo poduža.

završio kod mene. Sledeće nedelje me je pozvao na sastanak, a posle mesec dana me je zaprosio. Posle mesec dana!¹⁸

Sada Magnus diže pogled i lice mu se razvedri. „Srećo! Kako je moja lepotica? Dođi ovamo.“ On me rukom poziva na poljubac, a zatim mi spušta dlanove na lice, kao i uvek.

„Ćao!“ Usiljeno se smešim. „Pa, jesu li ti roditelji tu? Kako su putovali? Jedva *čekam* da ih vidim.“

Trudim se da zvučim što srdačnije, mada moje noge žude da pobegnem, kroz vrata i nizbrdo.

„Zar nisi dobila moju poruku?“ Magnus deluje zbunjeno.

„Kakvu poruku? *Oh*.“ Odjednom shvatam. „Naravno. Izgubila sam telefon. Imam novi broj. Daću ti ga.“

„Izgubila si telefon?“ Magnus bulji u mene. „Šta se desilo?“

„Ništa!“ kažem vedro. „Samo sam ga... izgubila, i morala sam da nabavim novi. Ništa strašno. Nije problem.“

Odlučila sam da, u načelu, što manje pričam Magnusu o svemu tome. Ne želim da uđem u bilo kakvu raspravu o tome zašto se očajnički držim nekog telefona koji sam našla u kanti za otpatke.

„Pa, šta si mi javio?“ pitam brzo, nastojeći da promenim temu.

„Avion kojim su putovali moji roditelji skrenuo je s puta. Morali su da slete u Mančesteru. Neće se vratiti do sutra.“

Skrenuo?

U Mančester?

O, bože. Bezbedna sam! Opasnost je otklonjena! Kolena prestaju da mi drhte! Poželim da zapevam *Haleluja. Man-če-ster! Man-če-ster!*

¹⁸ Mislim da mi Analiz to nikad nije oprostila. Ona misli da bi se, da nije zamenila termine, sada *ona* udavala za njega.

„Bože, baš *grozno*.“ Upinjem se da delujem razočarano. „Jadnici. Mančester. Pa to je kilometrima daleko! Baš sam se radovala što ću ih videti. Kakva šteta.“

Mislim da zvučim prilično uverljivo. Feliks me čudno gleda, ali Magnus se već vratio na stolicu i ponovo uzeo tekst u ruke. Nije primetio moje rukavice. Ni Feliks.

Možda bih mogla malčice da se opustim.

„Pa... hm... momci“, osvrćem se po kuhinji. „Šta ćemo s kućom?“

Magnus i Feliks su rekli da će danas posle podne spremi kuću, ali ona izgleda kao da je u nju pala bomba. Na kuhinjskom stolu su kutije od naručene hrane, a po šporetu su razbacane knjige, jedna je čak i u tiganju. „Roditelji vam se sutra vraćaju. Zar ne bi trebalo nešto da preduzmemo?“

Magnus deluje ravnodušno. „Njima to nije važno.“

Lako je njemu da to kaže. Ali *ja* sam (još malo pa) snajka koja živi ovde i koja će biti kriva za nered.

Magnus i Feliks započinju razgovor o nekoj fusnoti,¹⁹ a ja prilazim šporetu i počinjem na brzinu da raspriprem. Ne usuđujem se da skinem rukavice, ali ih oni, hvala bogu, uopšte ne primećuju. Barem znam da je ostatak kuće pospremljen. Juče sam sve pregledala, zamenila sve stare i buđave boce kupki i nabavila novu zavesu za kupatilo. Što je najbolje od svega, uspela sam da nađem i anemone za Vandinu radnu sobu. Svi znaju da ona voli anemone. Čak je napisala i članak o „anemonama u književnosti“. (Što je baš tipično za ovu porodicu – ne možeš samo da uživaš u nečemu, moraš postati vrhunski akademski stručnjak u toj oblasti.)

¹⁹ Vidite? Fusnote su vrlo važne.

Kad završim sa spremanjem, Magnus i Feliks su još uvek udubljeni u razgovor. Kuća je uredna. Niko me ništa ne pita o prstenu. Najbolje je da se izgubim dok je još sve kako treba...

„Pa, odoh ja kući“, kažem nemarno, ljubeći Magnusa u glavu. „Ti ostani da praviš Feliksu društvo. Poželi roditeljima dobrodošlicu u moje ime.“

„Prespavaj ovde!“ Magnus me grli oko pojasa i privlači sebi. „Želeće da te vide!“

„Ne, ti ih dočekaj. Ja dolazim sutra.“ Vedro se smešim da mu odvratim pažnju dok prilazim vratima krijući ruke iza leđa. „Ima vremena.“

„Ne krivim te“, kaže Feliks, dižući pogled prvi put otkad sam ušla u kuću.

„Molim?“, kažem pomalo zbunjena. „Za šta me ne kriviš?“

„Što ne ostaješ ovde.“ On sleže ramenima. „Mislim da se ponašaš izuzetno sangvinično s obzirom na njihovu reakciju. To sam već odavno hteo da ti kažem. Sigurno si izuzetna osoba, Popi.“

O čemu on to *priča*?

„Ne znam – šta hoćeš da kažeš?“ Okrećem se Magnusu očekujući objašnjenje.

„Ništa“, odgovara on, prebrzo. Međutim, Feliks bulji u starijeg brata, a oči mu zasvetle kad shvati.

„O, bože. Nisi joj rekao?“

„Felikse, učuti.“

„Nisi, je li tako? To nije baš pošteno, je li tako, Mag?“

„Šta mi nisi rekao?“ Gledam naizmenično u jednog, pa u drugog. „Šta?“

„Ništa.“ Magnus zvuči potreseno. „Samo...“ On me konačno pogleda u oči. „Dobro. Moji roditelji nisu baš oduševljeni našom veridbom. To je sve.“

Na trenutak ne znam kako da reagujem. Tupo buljim u njega, pokušavajući da svarim ono što sam upravo čula.

„Ali rekao si...“ Glas me pomalo izdaje. „Rekao si mi da su oduševljeni. Rekao si da se raduju!“

„Radovaće se“, odgovara on ljutito. „Kad se urazume.“

Radovaće se?

Čitav moj svet se ruši. A bilo je već dovoljno loše kad sam shvatila da su Magnusovi roditelji zastrašujući geniji. Ali oni se *protive našem braku?*

„Rekao si mi da ne mogu da zamisle ljupkiju, dražesniju snahu.“ Sada već sva drhtim. „Rekao si da su mi poslali tople pozdrave iz Čikaga! Sve je to bila *laž?*“

„Nisam hteo da te uznemirim!“ Magnus besno gleda u Feliksa. „Slušaj, nije to ništa strašno. Smiriće se oni. Samo misle da se to desilo malo prebrzo... Ne poznaju te dovoljno... Oni su idioti“, završava on mršteći se. „To sam im i rekao.“

„Posvađao si se s roditeljima?“ Zgroženo zurim u njega. „Zašto mi to nisi rekao?“

„Nije to bila svađa“, brani se on. „To je bilo više kao... razmimoilaženje.“

Razmimoilaženje? Razmimoilaženje?

„Razmimoilaženje je *gore* od svađe!“, jadikujem užasnuto. „Milion puta *gore!* O bože, što mi nisi rekao.. Šta da radim? Kako da im izađem na oči?“

Znala sam. Profesori misle da nisam dovoljno dobra. Ja sam kao ona devojkica u operi koja se odriče svog ljubavnika jer nije dobra za njega, a onda dobije tuberkulozu i umre, što je zapravo dobro, jer je bila tako nesposobna i glupa. Ni ona verovatno nije umela da izgovori „Prust“.

„Popi, smiri se!“, kaže Magnus nervozno. On ustaje i čvrsto me hvata za ramena. „Upravo zato ti nisam ništa rekao. To je obična besmislica i nema nikakve veze s nama. Ja te volim.“

Venčaćemo se. Uradiću to bez obzira šta svi ostali kažu, bilo da je reč o mojim roditeljima ili mojim prijateljima, ili o bilo kome drugom. Važni smo *mi*.“ On zvuči tako odlučno da se polako opuštam. „A u svakom slučaju, čim te malo bolje upoznam, moji roditelji će se urazumiti. Znam da je tako.“

Uprkos svemu, nevoljno se osmehujem.

„To je moja lepotica.“ Magnus me čvrsto grli i ja mu uzvraćam zagrljaj, trudeći se iz sve snage da mu verujem.

Dok me pušta iz zagrljaja, pogled mu padne na moje šake i on se zbunjeno namršti. „Srećo... zašto nosiš rukavice?“

Dobiću nervni slom. Stvarno.

Čitav debakl s prstenom je umalo izbio na videlo. To bi se sigurno desilo da nije bilo Feliksa. Bila sam usred svog besmislenog, zbunjenog, uspaničenog objašnjavanja, očekujući u svakom trenutku da Magnus postane sumnjičav, kad je Feliks zevnuo i upitao: „Hoćemo li u pab?“, a Magnus se odjednom setio da pre toga mora da pošalje neki mejl, i obojici su zaboravili na moje rukavice.

A ja sam iskoristila taj trenutak da odem. Vrlo brzo.

Sad sedim u autobusu i zurim u mračnu noć, ispunjena zebnjom. Izgubila sam prsten. Tavišovi ne žele da se udam za Magnusa. Ostala sam bez svog mobilnog. Osećam se kao da su mi odjednom strgnuti svi zaštitni pokrivači.

U mom džepu opet zapeva Bijonse i ja bez mnogo nade vadim telefon.

Naravno, niko me od prijateljica ne zove da mi kaže: „Našla sam ga!“ Ni policija, ni hotelski recepcioner. To je on. Sem Rokston.

„Pobegla si“, kaže on bez uvoda. „Treba mi taj telefon. Gde si?“

Divno. Čak mi nije rekao ni: „Hvala što si mi pomogla da spasem posao s Japancima.“

„Molim lepo“, kažem. „I drugi put.“

„O.“ Na trenutak zvuči zbunjeno. „Dobro. Hvala. Dugujem ti uslugu. Sad, kako da mi vratiš taj telefon? Mogla bi da ga doneseš do kancelarije, ili da pošaljem kurira. Gde si?“

Ćutim. Neću da mu vratim telefon. Treba mi ovaj broj.

„Halo?“

„Hej.“ Čvrsto stežem telefon i gutam knedlu. „Stvar je u tome što moram da pozajmim ovaj telefon. Samo nakratko.“

„O, bože.“ Čujem kako uzdiše. „Slušaj, bojim se da nije dostupan za 'pozajmicu'. Telefon je vlasništvo kompanije i potreban mi je. Ili pod 'pozajmicom' podrazumevaš jednostavno 'krađu'? Jer, veruj mi, *mogu* da te pronađem i neću ti platiti sto funti za to zadovoljstvo.“

Da li to misli? Da hoću novac? Da sam nekakav kradljivac telefona?

„Neću da ga *ukradem!*“, uzvikujem ogorčeno. „Samo mi je potreban na nekoliko dana. Dala sam svima ovaj broj, a situacija je zaista vanredna...“

„Šta si uradila?“ On zvuči zbunjeno. „Zašto bi to učinila?“

„Izgubila sam svoj verenički prsten.“ Jedva uspevam to da izgovorim. „Veoma je star i dragocen. Onda su mi ukrali i telefon i bila sam potpuno očajna, a tada sam prošla pored kante za otpatke i našla ga. U *kanti*“, dodajem naglašavajući tu reč. „Tvoja sekretarica ga je jednostavno bacila. Kada jedna stvar završi u kanti za otpatke, ona može da pripadne bilo kome, znaš. Svako može da je uzme.“

„Sranje“, odvrća on. „Ko ti je to rekao?“

„Pa... to svi znaju.“ Trudim se da zvučim odlučno. „U svakom slučaju, zašto je tvoja sekretarica otišla i bacila telefon? To i nije neka sekretarica, ako mene pitaš.“

„Ne. I nije neka sekretarica. Već ćerka mog prijatelja, koja nikad nije trebalo da dobije taj posao. Radila ga je tri nedelje. Potpisala je ugovor s manekenskom agencijom juče, tačno u četiri po podne. Minut kasnije je otišla.“ Zvuči prilično iznervirano. „Slušaj, gospođice... kako se zoveš?“

„Vajat. Popi Vajat.“

„Pa, dosta zezanja, Popi. Žao mi je zbog tvog prstena. Nadam se da ćeš ga naći. Ali ovaj telefon nije neka igračkica koju možeš da koristiš kad poželiš. Ovo je telefon firme na koji stalno stižu poslovne poruke. Mejlovi. Važne stvari. Moja sekretarica upravlja mojim životom. Te poruke mi *trebaju*.“

„Proslediću ti ih“, prekidam ga brzo. „Prosleđivaću ti sve. Šta kažeš na to?“

„Kako...“ On mrmlja nešto ispod glasa. „Dobro. Pobedila si. Kupiću ti nov telefon. Daj mi adresu, poslaću ti ga...“

„Treba mi *ovaj*“, kažem tvrdoglavo. „Treba mi ovaj broj.“

„Za ime boga...“

„Moj plan je dobar!“ Žurno izgovaram bujicu reči. „Odmah ću ti proslediti sve što stigne. Nećeš ni primetiti da telefon nije kod tebe! Hoću da kažem, to bi ionako morao da radiš, zar ne? Ako si izgubio sekretaricu, šta ti onda znači njen telefon? Ovako je *bolje*. A uz to mi duguješ uslugu što sam zadržala gospodina Jamasakija“, ne mogu odoleti da ne dodam. „Sam si to rekao.“

„Nisam tako mislio, i ti to znaš...“

„Ništa nećeš propustiti, obećavam!“ prekidam njegovo režanje. „Prosleđivaću ti svaku svakcijatu poruku. Slušaj, pokazaću ti kako, daj mi samo dve sekunde vremena...“

Prekidam vezu, prelistavam sve poruke koje su od jutros stigle na ovaj telefon i brzo ih, jednu po jednu, prosleđujem na Semov mobilni. Prsti mi lete brzinom svetlosti.

Poruka od „Viks Majers“: prosleđeno. Poruka od „Ser Nikolas Mari“: prosleđeno. Treba mi svega nekoliko sekundi

da ih sve prosledim. A svi mejlovi odlaze na samroxtton@whiteglobeconsulting.com.

Mejl od „Kadrovskog odeljenja“: prosleđen. Mejl od „Tanje Felps“: prosleđen. Mejl od „Tata“...

Nekoliko trenutaka oklevam. Ovde moram biti opreznna. Je li to Violetin tata ili Semov tata? Adresa u zaglavlju mejla glasi „davidr452@hotmail.com“, što mi ne pomaže baš mnogo.

Govoreći sebi da to radim u najboljoj nameri, otvaram mejl da ga na brzinu pročitam.

Dragi Seme

Odavno se nismo čuli. Često mislim na tebe i pitam se šta radiš i voleo bih da ponekad popričamo. Jesi li uopšte dobio moje telefonske poruke? Ne brini, znam da si zauzet.

Ako ikad budeš u prolazu, znaš da uvek možeš da navратиš. Voleo bih da porazgovaramo o nečemu – zapravo, vrlo bitnom – ali kako rekoh, nije hitno.

Tvoj
tata

Stigavši do kraja, pomalo sam zaprepaščena. Naravno, ne poznajem tog tipa i sve to nije moja stvar. Ali stvarno. Rekli biste da bi mogao da odgovori rođenom ocu na poruke. Koliko je teško odvojiti pola sata za razgovor? A njegov tata mi zvuči tako fino i ponizno. Siroti starac, mora da šalje mejlove sekretarici rođenog sina. Dođe mi da mu sama odgovorim. Dođe mi da ga posetim u njegovoj kućici.²⁰

²⁰ Pod uslovom da živi u kućici. Zvuči mi kao da živi. Sasvim sam, možda samo sa svojim vernim psom.

Pa, kako god. To nije moj život. Pritiskam dugme i proleđujem mejl koji odlazi zajedno sa ostalima. Trenutak kasnije Bijonse opet zapeva. Opet Sem.

„Kada je tačno ser Nikolas Mari poslao Violeti poruku?“, pita on bez uvoda.

„Hm...“ Zurim u telefon. „Pre nekih četiri sata.“ Na ekranu se pojavljuje prvih nekoliko reči poruke, te ništa ne smeta da pritisnem dugme i pročitam ostatak, zar ne? Mada nije mnogo zanimljiva.

Violeta, molim te reci Semu da me pozove. Telefon mu je isključen. Pozdrav, Nikolas

„Sranje. Sranje.“ Sem neko vreme ćuti. „Dobro, ako ti opet pošalje poruku odmah mi javi, važi? Pozovi me.“

Automatski otvaram usta da upitam: „A šta je s tvojim tatom? Zašto se *njemu* nikad ne javljaš?“ Ali ih zatim opet zatvaram. Ne, Popi. Loša ideja.

„Ooh, stigla je još jedna poruka ranije“, kažem, odjednom se prisativši. „O liposukciji ili tako nešto, čini mi se. To nije bilo za tebe?“

„Liposukcija?“, ponavlja on s nevericom. „Ne koliko ja znam.“

„Pa... važi? Dogovorili smo se?“

On neko vreme ne odgovara, a ja ga zamišljam kako smrknuto gleda u svoj mobilni. Čini mi se da nije baš oduševljen ovim dogovorom. Ali šta mu drugo preostaje?

„Tražiću da mi mejl adresu prebace na moj server“, gundča on, gotovo za sebe. „Sutra ću razgovarati s ljudima iz tehničke podrške. Ali poruke će i dalje stizati. Ako propustim bilo koju...“

„Nećeš! Vidi, znam da ovo nije idealno rešenje“, kažem, nastojeći da ga odobrovoljim. „I žao mi je. Ali sam stvarno očajna. Kompletno hotelsko osoblje ima ovaj broj... sve čistačice... to mi je jedina nada. Samo dva-tri dana. Obećavam da ću ti proslediti svaku svakcijatu poruku. Časna izviđačka.“

„Časna šta?“ On zvuči zbunjeno.

„Časna reč! Izviđačice? Ono, kao izviđači? Digneš jednu ruku i pokažeš znak i položiš zakletvu... Čekaj, pokazaću ti...“ Prekidam vezu.

U autobusu preko puta mene nalazi se musavo ogledalo. Poziram ispred njega držeći telefon u jednoj ruci, dok drugom pokazujem znak izviđačica i nameštam svoj najbolji osmeh u stilu „ja sam normalna osoba“. Slikam se i odmah šaljem poruku na Semov mobilni.

Pet sekundi kasnije stiže mi odgovor na poruku.

Mogao bih ovo da pošaljem policiji i tražim da te uhapsu.

Osećam talas olakšanja. *Mogao bih*. To znači da to neće uraditi. Odmah kucam:

Stvarno sam ti zahvalna. Hvala ☺ ☺ ☺

Međutim, nema odgovora.